

přinucení darebáky, kteří zaujímali vedoucí postavení. Samozřejmě skutečnost, že naletěli oněm darebákům, svědčí o tom, že nebyli pevní v ideologii. Nedodržovali pevně stranické principy z části i proto, že je stranické organizace dobře nevychovaly. V důsledku toho, že stranické organizace špatně prováděly výchovnou práci mezi pracovníky, mnoho lidí načichlo špatnou ideologií a nakonec se dopustili vážných chyb, aniž by rozeznali, co je špatné a co je dobré.

Proto je nutno dosáhnout toho, aby lidé, kteří se dopustili chyb, pokud možno sami chyb litovali, a dobře je vychovávat, aby se takových chyb více nedopouštěli. Jinými slovy, je třeba používat především metodu ideologické výchovy, zaměřenou na vyzbrojení pracovníků jedinou ideologií naší strany a není v žádném případě možné je bez rozmyslu zbavovat jejich funkcí.

Straničtí pracovníci se musí chovat skromně a musí si získávat důvěru mas. Vy, soudruzi, nesmíte nosit nos nahoru a chovat se vůči masám povýšeně. Budete-li se chlubit, naparovat se a dělat ze sebe důležité, můžete ztratit důvěru mas a izolovat se od nich. Musíte být proto příkladem v práci i v životě, musíte se umět spojit s masami, vést je za sebou po správné cestě.

Pevně věřím, že věrně splníte úkol, který vám byl svěřen, přesně tak, jak to odpovídá očekávání a důvěře strany.

ZA SPRÁVNÉ PROVÁDĚNÍ POLITIKY NAŠÍ STRANY VE VZTAHU K INTELIGENCI

Projev na shromáždění příslušníků inteligence provincie

Jižní Hamgjong

14. června 1968

Dnes bych si chtěl pohovořit s vámi, technickými pracovníky závodů a podniků a ostatními příslušníky inteligence v provincii Severní Hamgjong, o politice naší strany ve vztahu k inteligenci a říci pár slov o úkolech, které před inteligencí stojí.

1. O politice naší strany ve vztahu k inteligenci

Jak jsme poznali v průběhu řídicí práce v provincii Severní Hamgjong, nezaznamenali jsme v řadách inteligence nic, co bychom mohli považovat za závažný problém, a také její třídní složení je poměrně dobré. Téměř všichni členové inteligence této provincie, s výjimkou několika málo příslušníků staré inteligence, jsou noví lidé z řad pracujících a rolníků, vychovaní naší stranou po osvobození země. Mezi inteligencí je i mnoho členů strany. Dnes se absolutní většina inteligence provincie Severní Hamgjong usilovně snaží vyzbrojovat jedinou ideologií strany, hájit ji a prosazovat politiku strany.

Ale u některých soudruhů se dosud objevují některé nedostatky, které nelze označit za typické návyky inteligence.

Jedním z těchto nedostatků je sklon inteligence k tomu, že vzhledem k svému jistému vzdělání má pocit převahy a chová se povýšeně. Někteří soudruzi se považují za jediné znalce ve všech záležitostech, staví se nad všechny ostatní a dívají se na ně svrchu, protože je považují za nevzdělance. Tito lidé se

považují za nejvzdělanější ze všech a jedině své názory na jakýkoli problém považují za správné, trvají tvrdohlavě jen na nich a názory jiných lidí hlava nehlava označují za špatné a nenechají si od nich poradit. Dokonce ani kritiku neakceptují. Proto se masy s těmito lidmi jen nerady stýkají.

Jiným nedostatkem, který se projevuje u inteligence, je malomyslnost a sklon k opatrnictví. Intelligence by správně měla pracovat s nadšením, plně uplatňovat své znalosti a technické schopnosti v zájmu úspěšného budování socialismu v naší zemi, avšak někteří soudruzi jsou v práci velmi pasivní. Někteří soudruzi neprojevují při práci dosti statečnosti a odvahy, takže neuplatňují plně své technické znalosti a tvůrčí aktivitu, protože se obávají, že kdyby v práci udělali sebemenší chybu, byla by to tragédie. Takoví soudruzi nepřemýšlejí o tom, co bylo třeba udělat pro lepší budování socialismu, nevezmou houževnatě za práci, ale snaží se pracovat bez větších chyb a udržovat status quo, poslušně vykonávat jen to, co se jim nařizuje a to tak, aby nemohli být kritizováni. V horších případech se stává, že se podřizují jakémukoliv příkazu, i když předem dobře vědí, že splněním příkazu vznikne škoda. Sice zřídka, ale přece jen se mezi inteligencí vyskytují i lidé, kteří se pokoušejí žít lajdácky ze dne na den.

Těchto chyb se ovšem dopouštějí ne proto, že by vystupovali proti naší straně nebo nebyli spokojeni s naším společenským zřízením, a ani proto, že by se řídili nějakou skutečně nepřátelskou ideologií nebo pocity. Tyto nedostatky je možno považovat čistě za nedostatky ve stylu práce, který pramení z jejich maloburžoazní psychologie. Proto je možno tyto nedostatky bez potíží napravit.

Proč tedy nedochází u inteligence k nápravě těchto nedostatků a proč se stále projevují? Závažnou příčinou toho je skutečnost, že regionální stranické organizace a závodní stranické organizace stále ještě nepracují s inteligencí dobře.

Některé stranické organizace zacházejí v práci s inteligencí až příliš do krajností. Místo toho, aby správně pochopili maloburžoazní psychologii inteligence a usilovně prováděli ideologickou výchovu zaměřenou na likvidaci této psychologie, za-

měňují práci s inteligencí většinou za pokřikování a nadávání a podrobují ji za sebemenší chybičky v práci ostré kritice.

Proto jsou příslušníci inteligence při práci bojácní, nerozhodní a při nejmenším nedostatku se už třesou strachy. Proto někteří také považují za nejlepší dělat jen to, co se jim poručí, jsou v práci pasivní a propadají opatrnictví.

Některé stranické organizace na druhé straně se bojí zabývat inteligencí a od práce s inteligencí jdou raději pryč. Stranické organizace neorganizují práci zaměřenou na soustavnou výchovu a kontrolu příslušníků inteligence a ponechávají je samy sobě, takže se u nich postupně objevuje maloburžoazní pocit převahy, který vede k domýšlivosti, až nakonec dospějí tak daleko, že neakceptují ani kritiku od stranické organizace a neplní svědomitě revoluční úkoly, které jim strana ukládá.

Všechny tyto nedostatky odporují politice naší strany ve vztahu k inteligenci, nadějím, které strana do inteligence vkládá. Proto jsem považoval za nutné promluvit dnes ještě jednou o politice naší strany ve vztahu k inteligenci. Bylo by nejlepší pobesedovat osobně s každým z vás a dát vám vhodné rady, ale na to není čas. Proto zde dnes hovořím před vámi všemi společně.

Jak je vám známo, tvoří inteligence ve společnosti samostatnou třídu. Proto nenazýváme inteligenci třídou. V současné buržoazní společnosti máme zhruba dělnickou třídu, buržoazii a drobnou buržoazii. Intelligence pak je určitá společenská vrstva, tvořená lidmi pocházejícími z těchto navzájem odlišných tříd.

Intelligence kapitalistické společnosti je tvořena jak lidmi pocházejícími z řad buržoazie, kterým jako dětem bohatých rodičů při studiu nic nescházelo, tak lidmi maloburžoazního původu, i lidmi, byť těch není mnoho, pocházejícími z řad dělnické třídy, kteří si buď při studiu museli na studium vydělávat těžkou prací nebo tím či oním způsobem se usilovně snažit, aby vystudovali. Intelligence tvořená lidmi pocházejícími z různých společenských tříd tvoří jako taková samostatnou třídu a slouží tedy určité třídě. Intelligence slouží té či oné třídě hlavně svými vědomostmi a technickými znalostmi.

V kapitalistické společnosti, kde je u moci buržoazie, slouží inteligence vcelku buržoazii. V buržoazní společnosti nemá inteligence jiné východisko, než sloužit kapitalistům, a z toho plyne, že její službu buržoazní třídě je možno považovat za něco do jisté míry nevyhnutelného. Naproti tomu v socialistické společnosti, kde moc je v rukou dělnické třídy, slouží inteligence dělnické třídě, socialismu a komunismu.

Inteligence má tedy určité zvláštnosti svého sociálně-třídního postavení. Naše strana na základě konkrétní analýzy těchto zvláštností inteligence vypracovala od samého začátku správnou politiku ve vztahu k inteligenci a důsledně se jí přidržovala.

V prvních dnech po osvobození země jsme v zájmu vypracování správné politiky ve vztahu k inteligenci především podrobně analyzovali třídní složení inteligence naší země v minulosti. Podle naší analýzy bylo v minulosti mezi naší inteligencí poměrně málo lidí, kteří pocházeli z řad velké buržoazie, a největší počet tvořili lidé, kteří pocházeli z drobné buržoazie. Měli jsme i lidi pocházející z řad dělnické třídy, proletariátu, ale to bylo jen několik jednotlivců.

Skutečnost, že bylo v minulosti mezi inteligencí naší země jen málo lidí pocházejících z řad velké buržoazie a absolutní většinu tvořili příslušníci drobné buržoazie, souvisela s bezohlednou loupeživou koloniální politikou japonských imperialistů.

V období koloniálního panství japonského imperialismu byl průmysl naší země plně ovládán japonským monopolistickým kapitálem. Japonský imperialismus monopolizoval všechny korejský průmysl, bezohledně korejský lid vykořisťoval a olupoval ho o cenné plody jeho práce a bránil rozvoji našeho národního průmyslu. Proto se v období panství japonského imperialismu národní kapitál v naší zemi nemohl rozvíjet a v důsledku toho se jen málo Korejců mohlo stát velkými kapitalisty. Pokud se jím přece jen někdo stal, můžeme uvést jako příklad Kim Song Sua v jižní Koreji, ani on však ve skutečnosti nebyl tak velkým kapitalistou.

Po osvobození země, když jsme znárodnili průmysl, měli jsme v severní polovině republiky jen několik jednotlivců korejské národnosti, jimž byla vyvlastněna továrna. To svědčí

o tom, že v minulosti bylo v naší zemi jen velmi málo kapitalistů a že v důsledku toho bylo i málo vzdělanců, kteří pocházeli z buržoazních rodin.

Protože se tedy v minulosti národní kapitál v naší zemi nemohl rozvíjet, bylo mezi inteligencí přirozeně jen málo lidí pocházejících z řad velké buržoazie, přesto však většinu tvořili lidé původem z drobné buržoazie, kteří při jakéms takéms úsilí mohli vystudovat.

Jací jsou to vlastně lidé, které nazýváme příslušníky inteligence maloburžoazního původu? Ve městech jsou to hlavně děti středních a drobných obchodníků a řemeslníků, to jest vystudovaní synové lidí, kteří si buď zřídili malý krámk a provozovali v něm obchod, měli zubní ordinaci či nějakou jinou drobnou živnost nebo střední či drobný podnik, na vesnici pak vystudovaní synové středních nebo zámožných středních rolníků.

Naši někdejší střední a drobní obchodníci a řemeslníci nebo na venkově bohatí rolníci a zámožní střední rolníci ve skutečnosti mnoho neznamenal. Je možno přímo říci, že životní úroveň zámožného středního rolníka u nás byla nižší než úroveň chudého rolníka v evropských zemích a že i náš bohatý rolník měl ve srovnání s bohatým rolníkem jiných zemí nepatrnou hospodářskou základnu.

Názvem bohatý rolník ovšem označujeme člověka, který nepronajímá půdu jiným osobám, ale zaměstnává na svém hospodářství podruhy. Všichni bohatí rolníci však nemají stejnou úroveň. Mezi bohatými rolníky, ač jsou všichni označováni stejným názvem, jsou četné rozdíly podle konkrétních sociálně-hospodářských podmínek. Jestliže v jiných zemích je za bohatého považován takový rolník, který zaměstnává desítky nájemných dělníků, u nás nazýváme bohatým rolníkem i takového zemědělce, který zaměstnává na svém hospodářství jen jednu pomocnou sílu.

U nás byli za velmi bohaté rolníky považováni lidé, kteří měli stěží několik čongbo půdy a několik podruhů. Proto je možno říci, že bohatí rolníci v naší zemi měli v mnoha případech do značné míry charakter drobných vlastníků. Také pokud jde o naše zámožné střední rolníky, byli to lidé, kterým jejich hrst

rýže jen tak tak vydržela do příští letní sklizně ječmene. Po osvobození jsme při provádění pozemkové reformy třídní vztahy na vesnici konkrétně analyzovali a tehdy tyto vztahy byly zhruba takové.

Drobná buržoazie v naší zemi se neměla moc dobře a neměla ani příliš mnoho peněz, ale protože Korejci jsou národ, který nerad zaostává a rád se učí, všelijak usilovala o to, aby svým dětem dala vzdělání. Proto skutečnost, že někdo v minulosti získal určité vzdělání, nemůže být ještě důvodem k tomu, abychom ho považovali za člověka, který se dříve měl dobře a bylo by také chybou považovat ho za vykořisťovatele. Nesmíme šablonovitě přejímat způsob definování třídních vztahů používaný v jiných zemích, ale musíme mít o naší inteligenci správnou představu.

Intelligence naší země sice nepocházela z příliš bohatých tříd, ale zůstává skutečností, že v koloniální a buržoazní společnosti té doby chtě nechtě pracovala v japonských školských institucích, finančních úřadech, japonských firmách a pod. V té době neměla intelligence možnost pracovat jinde než v těchto zařízeních. Je sice pravda, že příslušníci intelligence šli do takových institucí pracovat ať chtěli či nechtěli, aby si vydělali na živobytí, ale protože zůstává skutečností, že pracovali pro japonský imperialismus a kapitalisty, je nutné to považovat za službu v zájmu kapitalismu. Pracoval-li někdo v orgánech japonského imperialismu nebo kapitalistických firmách, je to snad možno považovat za službu v zájmu dělnické třídy?

Ale po tom, co dělnická třída svrhla kapitalisty a uchopila moc do svých rukou, naše intelligence — ač původem z řad drobné buržoazie — se bez váhání dala cestou služby dělnické třídě a lidu.

Už v prvních dnech po osvobození země, když jsme zakládali naši stranu, byla vedle dělníků a rolníků definována jako jedna ze součástí tvořících naší stranu i pracující intelligence. Naše strana přijímala za členy pokrokové, nejlepší lidi z řad dělnické třídy, pokrokové, nejlepší lidi z řad rolnictva, zvláště chudého rolnictva, a zároveň i pokrokové, nejlepší lidi z řad pracující intelligence. To, že naše strana je tvořena dělníky,

rolníky a pracující inteligencí, je nejzřetelněji vyjádřeno ve znaku naší strany. Znak naší strany tvoří kladivo, srp a pero.

Marxisticko-leninská strana je předvojem dělnické třídy, dělnická třída musí tedy být pro ni prvním kritériem, ve straně musí být zajištěno, aby její základní kádr, její jádro, tvořila dělnická třída. Ale vedle toho jsme za hybnou sílu revoluce uznali i rolnictvo a pracující inteligenci, které jsme definovali jako součásti strany, což je nejsprávnější zaměření, k němuž jsme dospěli na základě marxisticko-leninské analýzy sociálně-třídních vztahů a charakteru revoluce v naší zemi.

I když naše stará intelligence sloužila v minulosti kapitalismu, byla jí vlastní jistá revolučnost, protože byla inteligencí v koloniální a polofeudální společnosti. I když sloužila kapitalismu, nemohla se tato intelligence vyhnout útlu ze strany velkých kapitalistů, neboť pocházela z řad drobné buržoazie, a navíc byla obětí krutého národního útisku a diskriminace ze strany koloniálních vládců japonského imperialismu. V důsledku toho se u naší intelligence přirozeně projevovaly protiimperialistické revoluční myšlenky. Vzhledem k tomu, že naše země se ocitla pod koloniálním panstvím japonského imperialismu v důsledku své zaostalosti, musilo vedle toho u intelligence, která si osvojila znalosti a technickou dovednost, nutně vzniknout přání, za každou cenu co nejrychleji rozvinout výrobní síly a národní kulturu naší země, která daleko zaostávala za moderní technickou civilizací, a proměnit naši vlast v moderní průmyslový, bohatý a mocný, svrchovaný a nezávislý stát. Nakonec u intelligence zaostalé koloniální a polofeudální společnosti začínají vznikat protiimperialistické revoluční myšlenky a vlastenecké názory, jejichž obsahem byl odpor proti imperialistickým agresorům a snaha dosáhnout rychlého rozvoje své zaostalé vlasti. Proto se naše intelligence mohla stát hybnou silou v národně-osvobozeneckém boji a demokratické revoluci a mohla sehrát velkou úlohu i v socialistické revoluci a v socialistické výstavbě.

Ve světle celých uplynulých revolučních dějin naší země a především se zřetelem ke zkušenostem z našeho vlastního boje můžeme říci, že intelligence má v revoluci značně velkou úlohu.

Lze mít za to, že hnutí inteligence v koloniálních zemích, zejména studentské hnutí, je jedním z proudů celého revolučního hnutí. Protože samotná inteligence se vyznačuje kolísavostí a má řadu dalších slabin, není ovšem možno vyřešit základní otázky revoluce pouze hnutím inteligence. Boj inteligence se může stát velkou silou a dosáhnout rozhodného vítězství jen tehdy, když bezpodmínečně splyne s revolučním bojem dělníků a rolníků. Ale v zaostalých koloniálních zemích hraje inteligence, díky své vysoké revoluční vnímavosti, projevující se v úsilí o svržení staré společnosti a vytvoření nové, úlohu prostředníka zasévajícího semena revoluce v masách.

Byla to inteligence, která v minulosti jako první v naší zemi zahájila národně-osvobozenecké hnutí, byla to také ona, která v prvním období korejského komunistického hnutí jako první začala v naší zemi šířit myšlenky marxismu-leninismu. Naše inteligence hrála revoluční úlohu při šíření myšlenek marxismu-leninismu nejen ve dvacátých ale i v dalších letech. Až do doby, kdy národně-osvobozenecký boj našeho lidu proti japonskému imperialismu přerostl v masový boj dělníků a rolníků, tj. do doby, kdy se dělníci a rolníci, tato základní hybná síla revoluce, probudili a uvědoměle se zapojili do revolučního boje, úlohu prostředníka revoluce vykonávalo hnutí inteligence, zejména hnutí studentstva.

Také dnes hraje inteligence důležitou úlohu i v jihokorejské revoluci. Dříve než všechny ostatní vrstvy obyvatelstva si dnes v jižní Koreji inteligence osvojuje myšlenky naší strany, myšlenky komunismu a rozvíjí energický boj za jejich rozšíření mezi lidem. O tom názorně svědčí i tzv. „případ spolku pro srovnávací studium nacionalismu“ na soulské univerzitě, kolem kterého v těchto dnech dělají nepřátelé takový rozruch. Ta inteligence, která se dnes v jižní Koreji dala cestou revolučního boje, pochází většinou také z majetných rodin. Ale vyzbrojila se marxismem-leninismem a politikou naší strany a dala se cestou revolučního boje za vyhnání amerických imperialistů a za sjednocení vlasti. V současné době vede jihokorejská inteligence všude odvážný boj a rozsévá mezi lidem semena revoluce.

Samozřejmě má boj jihokorejské inteligence své nedostatky.

Pohybuje se zatím jen mezi studentskou mládeží a vzdělanci, a mezi dělníky a rolníky, kteří tvoří hlavní armádu revoluce, se jí nedaří hlouběji proniknout. Její boj se dnes omezuje nanejvýš na organizování demonstrací, stávek studentů a podobně, a na apelování na veřejné mínění. Proto nemůže najít v boji opravdový zdroj síly, nemůže boj rozvinout nad tento stupeň. Aby se revoluce stala masovější a aby bylo dosaženo rozhodného vítězství, je bezpodmínečně třeba, aby inteligence šla mezi masy dělníků a rolníků a podnítila je k boji.

Když jsme začínali poprvé svoji revoluční činnost, také jsme začínali studentským hnutím a postupně jsme šli mezi masy dělníků a rolníků. Teprve když se nám podařilo proniknout do širokých vrstev dělníků a rolníků a rozvinout tam svou činnost, probouzet je a pozvedat je k revolučnímu boji, získali jsme pevnější víru ve vítězství a náš boj začal energičtěji přecházet do aktivního stadia.

Jak ukazuje historická zkušenost, má inteligence, zvláště inteligence v koloniální a polofeudální společnosti, určitou revolučnost a může tedy, je-li dobře organizována a vedena, sloužit lidu, dělnické třídě, může hrát důležitou úlohu v revolučním boji.

Na základě vědecké analýzy těchto charakteristických rysů inteligence, naše strana hned po osvobození země odvážně získávala na svou stranu starou inteligenci, přijímala ji i do strany a zaměřila se na to, aby při realizaci velké revoluční věci budování nové společnosti a nového života krácela ruku v ruce s ní. Naše strana zajistila inteligenci všechny podmínky k tomu, aby mohla plně uplatnit své znalosti a technickou dovednost, otevřela jí cestu neomezeného rozvoje. Nejen v oblasti demokratické revoluce, ale i v etapě socialistické revoluce strana inteligenci důvěřovala, stále ji převychovala a ruku v ruce s ní bojovala.

Naše inteligence, povzbuzená správnou politikou strany ve vztahu k ní, se od prvních dnů po osvobození země energicky dala cestou budování nové vlasti. Inteligence aktivně podporila celou linii a politiku naší strany, plně zasvětila veškerý svůj um a nadání věci revoluce a výstavby. Inteligence hrála

velmi důležitou úlohu v průmyslové a zemědělské výstavbě, v oblasti vědy, kultury, zdravotnictví a všech ostatních odvětvích národního hospodářství naší země a vykonala vpravdě obrovské činy.

Skutečnost přesvědčivě ukazuje, že jsme při zakládání strany inteligenci hodnotili správně, že politika, kterou naše strana ve vztahu k inteligenci dodnes prováděla, je v plném slova smyslu správná.

Říká se, že v současné době se část inteligence v jižní Koreji, která se dala cestou revolučního boje, živě zajímá o to, jak se v severní Koreji přistupovalo k inteligenci, která se účastnila revolučního boje od období provádění pozemkové reformy, a jak by se v budoucnu mělo přistupovat k inteligenci, která se účastnila revolučního boje v jižní Koreji. Jestliže jí na faktech objasníme politiku naší strany ve vztahu k inteligenci, kterou strana prováděla až do této doby v severní části republiky, bude jí všechno jasné. Nemůže být ani nejmenší pochyby o tom, že naše strana v budoucnosti i ve vztahu k inteligenci jižní poloviny republiky bude provádět stejně správnou politiku, jako prováděla v severní polovině republiky. I revoluční boj za vyhnání amerických imperialistů z jižní Koreje a za sjednocení vlasti musíme vést společně s inteligencí jižní poloviny republiky, musíme také dosáhnout toho, aby inteligence plně uplatnila svůj um a svoje nadání v boji za přeměnu jižní Koreje ze zamožené koloniální a polofeudální společnosti v socialistickou společnost.

Před několika lety jsme na konferenci strany vyzdvihli jako důležitý problém revolucionizaci inteligence spolu s revolucionizací dělnictva a rolnictva. To, že v poslední době naše strana přišla s heslem revolucionizace inteligence, rozhodně neznamená, že v politice naší strany vůči inteligenci došlo k nějaké změně. Otázce revolucionizace inteligence přikládáme velký význam proto, že si za současné vnitřní i vnější situace a při důležitých revolučních úkolech, které si klademe za cíl, musíme inteligenci vychovávat ještě rychleji a aktivněji. K otázce revolucionizace inteligence jsem se jasně vyslovil i vloni v rozhovoru s příslušníky inteligence města Hamhungu. Tehdy jsme

jasně vysvětlili stanovisko strany ve věci revolucionizace i způsob, jakým je třeba revolucionizaci inteligence provádět.

Avšak vinou nesprávného pochopení směrnic strany o revolucionizaci se mezi inteligencí dosud objevují některé úchylinky. Když strana položila velký důraz na otázku revolucionizace inteligence, řekli si někteří z jejích příslušníků: „Já mám dělnický původ, mě se to netýká“ a povyšují se nad ostatní. Jiní zase, kteří pocházejí z řad drobné buržoazie, naopak projevu malomyslnost a říkají si: „Vida, já tedy mám být revolucionizován!“. Někteří soudruzi dokonce mají pochybnosti, zda se nezměnila naše dřívější linie v otázce třídního boje. Všechny tyto jevy jsou v rozporu se záměry strany.

Otevřeně řečeno, cesta, kterou jste, soudruzi, prošli za posledních dvacet let, byla cestou strastiplného revolučního boje, byla procesem vaší vlastní revolucionizace. Avšak pouhou účastí v dlouhém revolučním boji k úplné revolucionizaci nedochází. U našich lidí v nemalé míře přetrvávají přežitky starých ideologií, zejména maloburžoazní a buržoazní ideologie, dogmatismus a poklonkování před velkými. Vidíme, že u inteligence těchto přežitků je ještě více. Nemůže se stát komunistou a nemůže se aktivně účastnit socialistické výstavby ten, kdo je zatížen pozůstatky staré, buržoazní ideologie. Proto abychom celou inteligenci co nejdříve zbavili těchto přežitků starých ideologií a vychovali z ní zanícené komunisty, věrně sloužící straně a revoluci, vlasti a lidu, opravdové dělníky na poli budování socialismu, vytyčujeme s důrazem heslo revolucionizace.

Když naše strana přichází s heslem připodobnění dělnické třídy a revolucionizace, ptají se někteří lidé: co je to připodobnění dělnické třídy, co je to revolucionizace, není snad připodobnění dělnické třídy právě revolucionizací, a říkají, že nemohou pochopit, jaký je rozdíl mezi připodobněním dělnické třídy a revolucionizací. Tito lidé dosud špatně chápou podstatu směrnic naší strany o připodobnění dělnické třídy a o revolucionizaci, domnívají se, že dělnická třída se nemusí revolucionizovat. I v socialistické společnosti dlouho přežívá stará ideologie a dokud existuje stará ideologie, může se i dělnická třída kazit a degenerovat.

Proto se revolucionizace netýká pouze inteligence. Revolucionizace se týká všech příslušníků společnosti.

I dělnická třída se přirozeně musí revolucionizovat. To, že se člověk stane dělníkem, neznamená, že se sám od sebe plně zrevolucionizuje. Nelze si myslet, že když někdo je dělníkem, který s kladivem pracuje v továrně, má už z toho titulu nutně revoluční světový názor, jinými slovy, že se stal rozhodným revolucionářem, pevně vyzbrojeným politikou naší strany a revolučními myšlenkami marxismu-leninismu. V řadách dělnické třídy je také mnoho lidí, kteří v minulosti patřili ke střední a drobné buržoazii. I když jsou z nich teď dělníci, kteří v továrnách kladivem zpracovávají železo nebo pracují u vysokých pecí, pokud včera byli drobnými obchodníky nebo řemeslníky, bohatými nebo středními rolníky, nebo vůbec rolníky, přežívá u nich dosud ve značné míře maloburžoazní ideologie. Nemohou mít dále úplně stejné ideové uvědomění lidé, kteří si odpracovali sotva dva nebo tři roky a lidé, kteří pracovali po dvacet let i více, lidé, jejichž rodiny jsou dělnické už po několik generací, ač všichni patří k dělnické třídě. Máme dále lidi, kteří pracovali jako nádeníci v lese nebo dělali příležitostnou práci, máme lidi, kteří se zocelili prací u vysokých pecí ve velkých železárnách nebo ocelárnách. U dělníků různých profesí tak vidíme velké rozdíly ve stupni organizovanosti a semknutosti. Právě proto je nutné revolucionovat i dělnickou třídu, proto nesmíme boj za revolucionizaci dělnické třídy podceňovat.

Je zbytečné zdůrazňovat, že vedle dělníků je třeba revolucionovat i rolníky. Rolníci se musí jak připodobnit dělnické třídě tak revolucionizovat.

Stručně řečeno, naše strana se zaměřuje na to, aby celá společnost byla převychována po vzoru dělnické třídy, aby se ze všech lidí stali rozhodní revolucionáři, zanícení komunisté. Jak revolucionizace tak připodobňování dělnické třídy mají právě za účel splnění této směrnice strany.

Jak vždy říkáme, jsou různé metody revolucionizace. Máme metodu vysvětlování a přesvědčování, máme i metodu kritiky a sebekritiky. Ideologický boj je ovšem základní formou třídního boje, který vede dělnická třída, jež uchopila moc do

svých rukou v období přechodu od kapitalismu k socialismu a komunismu. To však není boj za likvidaci nebo vyhánění lidí, nýbrž převážně boj za vymýcení starých ideologií, přežívajících ve vědomí lidí, za vyzbrojení lidí komunistickou ideologií, za dosažení jednoty a semknutosti celé společnosti. Naše strana, která se řídí takovýmito správnými marxisticko-leninskými zásadami, rozvíjela boj za revolucionizaci celé společnosti a za její připodobnění dělnické třídě a bude boj za revolucionizaci a připodobnění dělnické třídě podle těchto zásad energicky rozvíjet i nadále.

Proto, i když v poslední době strana položila velký důraz na otázku revolucionizace inteligence, neznamená to, že by se politika strany ve vztahu k inteligenci sebe méně změnila a neexistuje ani důvod si to myslet. Ještě jednou zdůrazňuji, soudruzi a soudruzi, že politika naší strany ve vztahu k inteligenci se neměnila v minulosti, nemění se nyní a nebude se měnit ani v budoucnosti. Proto musíte, soudruzi, politiku naší strany ve vztahu k inteligenci přijmout plně za svou a usilovat o své další připodobňování dělnické třídě, o svoji další revolucionizaci.

2. O několika revolučních úkolech, které stojí před inteligencí

Naše strana důvěřuje inteligenci, jmenovala její příslušníky do funkcí inženýrů a hlavních inženýrů, svěřila jim závody, uložila jim různé důležité úkoly. Třeba takový hlavní inženýr závodu, to rozhodně není jen obyčejná funkce. Je to důležitá funkce, podobná funkci velitele štábu v armádě. Stejně jako v armádě velitel štábu vypracovává a uskutečňuje všechny operační plány, hlavní inženýr závodu vede závod po technické stránce a řídí všechny výrobní procesy v závodě. Naše strana ukládá inteligenci tak velkou odpovědnost proto, že jí plně důvěřuje. Někteří soudruzi si možná myslí, že inteligence dostává tak důležité funkce snad z nějakého diplomatického důvodu, ale takový názor je zcela mylný. Mezi lidmi, kteří provádějí re-

voluci, nemůže existovat diplomacie. Protože jde o to, zda revoluci provádíme či ne, kdybychom inteligenci nedůvěřovali, nedávali bychom jí tak čestné revoluční úkoly.

Naše strana inteligenci důvěřuje, svěřila jí důležité revoluční úkoly, proč by tedy inteligence měla propadat malomyslnosti, kolísání a opatrnicku? K tomu, aby naše inteligence zaujímala takový postoj, není žádný důvod. Byla by chyba propadat malomyslnosti pro špatný třídní původ.

Naše inteligence by správně měla mít pevné odhodlání odpovédět na důvěru strany tím, že se zrevolucionizuje a bude věrně sloužit straně a dělnické třídě, měla by usilovat o to, aby byla ve své práci aktivní a nedopouštěla se chyb. Někteří soudruzi však neusilují o to, aby si vysokou důvěru strany zasloužili a nepracují svědomitě.

Vezměme například případ hlavního inženýra jednoho podniku. Dříve tento soudruh dobře pracoval a proto jsme jej v roce 1962 jmenovali hlavním inženýrem. Měl poněkud problematické rodinné prostředí. My jsme však tomu nepřikládali příliš velký význam.

Vyrostl v problematickém rodinném prostředí, ale přesto jsme jemu osobně věřili a nebáli jsme se ho jmenovat do funkce hlavního inženýra. Proto by správně měl oddaně pracovat na svém místě, avšak v rozporu s očekáváním strany ani nezařazoval novou techniku, nepracoval aktivně a dospěl tak daleko, že vedl rozmařilý život se ženou, která byla ideologicky nespolehlivá.

I stranická organizace tu pracovala špatně. Stranická organizace tohoto hlavního inženýra ani nekritizovala, aby prý ho nezastrašila. To je chybný způsob práce. Stranická organizace ho měla včas za jeho chyby kritizovat. Když se u lidí zjistí nedostatky, je třeba jim otevřeně říci, jaké přesně nedostatky mají a teprve pak oni sami mohou tyto nedostatky snadno napravit. Nejsou-li lidé, kteří mají nedostatky, včas kritizováni, stávají se ještě nedůvěřivějšími. A tento hlavní inženýr se pochopitelně stal ještě nedůvěřivějším, zmalomyslněl a nepracoval dobře, když viděl, že ho stranická organizace za jeho chyby nekritizuje. Nebudeme-li lidi, s ohledem na to, že pocházejí z pro-

blematického rodinného prostředí, kontrolovat a kritizovat, přestože se dopustili při plnění revolučních úkolů uložených stranou chyb, budou se dopouštět chyb ještě více.

Když se příslušník inteligence dopustí chyb, musí ho stranická organizace včas kritizovat a vychovávat. Někteří soudruzi říkají, že je těžké podrobovat kritice lidi s více nebo méně špatným původem, ale takto nelze uvažovat. Mají-li lidé nedostatky, je lepší je kritizovat než o nich mlčet. Je ovšem třeba dobře rozvážit s přihlédnutím k úrovni uvědomělosti a k povaze osoby, která se prohřešila, jakou formu kritiky volit, zda kritizovat veřejně před masami, nebo neveřejně mezi čtyřma očima, či v úzkém kruhu několika osob. Dopouští-li se někdo chyb opakovaně, není špatné je odhalit i před masami. A sami příslušníci inteligence musí považovat kritiku za chyby, kterých se dopustili, za přirozenou věc a musí ji od strany přijímat jako dobrou výchovu směřující k jejich vlastní záchraně.

V minulosti, když jsme vedli partyzánský boj, se osoby, které se dopustily chyb, podrobovaly ostré kritice a byly i přísně trestány.

Uvedu jeden příklad z doby, kdy jsme bojovali jako partyzáni. V té době šli mnozí soudruzi do oblastí Tančchon a Songdžin, aby tam pracovali v ilegality. Abychom s nimi mohli navázat spojení, poslali jsme do vlasti malý oddíl v čele se soudruhem Kim Ču Hjonem. Tento soudruh měl stejnou funkci jako nyní zástupce velitele týlu v naší lidové armádě. A tak soudruh Kim Ču Hjon s malým oddílem pronikl do země, ale cestou k cíli se zastavil, vykonal tam jinou práci a vrátil se zpět k oddílu, aniž splnil svůj úkol. Domníval se, že postupoval správně, ale my jsme ho potrestali za nesplnění revolučního úkolu. „Mělsi od nás předat revoluční úkoly soudruhům působícím v oblastech Tačchon a Songdžin, ale ty jsi tento důležitý revoluční úkol nesplnil. To je velmi vážné“ — kritizovali jsme ho ostře a rozhodli jsme odvolat ho z funkce zástupce velitele v týlu a uložili jsme mu, aby po šest měsíců nosil kotle na vaření. To ve skutečnosti nebyl lehký trest. Ještě včera byl zástupcem velitele v týlu a vedl ostatní lidi, a nyní musil chodit s kotlem na konci voje za svými bývalými podřízenými. Je snadné si

představit, jak se styděl. Ale on to pochopil jako součást procesu své revolucionizace. I on byl, stejně jako vy, příslušníkem inteligence, dobře psal a byl dobrý řečník. Řekl si: „Nikdy nesejdu z cesty revolučního boje. Dopustil jsem se chyby a zasloužil jsem si trest. Nebudu se šetřit v revolučním boji a určitě se napravím“. Nosil všude svůj kotel a neúnavně pracoval. Protože neprojevili sebemenší vzdor, když mu byl uložen trest, a stále velmi dobře pracoval, prominuli jsme mu trest a vrátili původní funkci ještě dříve než uběhlo 6 měsíců.

Každý, kdo se při práci dopustí chyby, může být potrestán a ve vážném případě může být i zbaven funkce. Takový je řád a disciplína revolučního boje. Bez takovéhoho přísného revolučního řádu a disciplíny není možné provádět těžkou revoluční práci. Kdybyste byli potrestáni a byla vám uložena práce v jakékoli funkci, museli byste na ni hledět jako na revoluční pozici, kterou vám svěřila strana. V revolučním boji nelze rozlišovat vysoké a nízké funkce. Ať již máte jakékoliv postavení, je třeba věrně plnit uložené revoluční úkoly a neustále se snažit napravovat své chyby. Naše strana dnes důvěřuje celé inteligenci nezávisle na tom, zda jde o příslušníky staré nebo nové inteligence, zda jde o příslušníky inteligence dělnického, maloburžoazního nebo i buržoazního původu. Již více než 10 let pracujete pro revoluci a někteří soudruzi slouží dělnické třídě a lidu více než 20 let, proto si zasluhujete důvěru strany a máte právo zaujímat důležité funkce. Proto musí inteligence stát pevně na svém revolučním místě, které jí strana svěřila, musí se aktivně snažit ještě lépe pracovat, musí aktivně bojovat, aby se zrevolucionizovala a připodobnila dělnické třídy.

Naše inteligence se musí především zbavit postojů pramenících z malomyslnosti a opatrnickví, sobectví a ostatního starého myšlení, musí se stát důsledným obráncem socialismu a být až do konce věrná revoluční věci dělnické třídy.

Obvykle až do té doby, kdy se socialistická revoluce uskutečňuje, kdy probíhá vyvlastnění půdy statkářů a továren kapitalistů, stojí inteligence spolu s drobnou buržoazií na straně dělnické třídy a strany a bez kolísání je následuje. Avšak v průběhu budování socialismu a přechodu ke komunismu je možno

mezi inteligencí často pozorovat takové jevy, jako je odmítání revoluce, zastavení se na půli cesty a kolísání. Jak je všem známo, v období národně-osvobozenického boje, demokratické revoluce i socialistické revoluce se rozvíjí boj v mnoha zajímavých formách. V těchto etapách probíhá boj, směřující především k řešení antagonistických rozporů, a ideologický boj neantagonistické povahy za likvidaci starých ideových přežitků kapitalismu ve vědomí lidí probíhá dosud slabě. Proto se v té době inteligence v okamžitém nadšení připojuje k revolučnímu boji.

Ale po dovršení socialistické revoluce, v období socialistické výstavby probíhá vlastní ideologický boj za všestranné vymýcení starých ideologických přežitků kapitalismu. Boj proti sobectví a ostatním přežitkům staré buržoazní ideologie je jedním z nejdůležitějších revolučních úkolů v období přechodu od kapitalismu k socialismu. Od počátku ideologické revoluce, zaměřené proti egoismu a vši ostatní buržoazní ideologii, začínají někteří příslušníci inteligence kolísat. Sobectví a ostatní přežitky starých ideologií jsou vlastní všem, rozdíl je jen, v jakém měřítku se u koho projevují. Proto všichni ti, kdo se nezrevolucionizovali, musí přetvořit své myšlení. To se týká ve značné míře rolníků a zejména příslušníků inteligence, kteří po ideové stránce zaostávají. V tom spočívá jedna z příčin kolísání inteligence a drobné buržoazie v období ideologické revoluce.

Další příčinou kolísání části středních vrstev, zejména inteligence, v období boje za úplné vítězství socialismu, v období přechodu od kapitalismu k socialismu, je skutečnost, že vzhledem ke své bývalé sociálně-třídní a ekonomické situaci nechápou skutečné přednosti socialistického zřízení a tváří v tvář dočasným obtížím, které mohou vyvstat v průběhu budování socialismu, ztrácejí víru v plné vítězství socialismu.

To všechno je konec konců možno vysvětlit tím, že nejsou důsledně vyzbrojeni revolučními idejemi.

Je velká škoda, že se v dnešní době setkáváme s tím, že někteří příslušníci inteligence nedokáží překonat sobectví a neprojevují obětavost při práci na budování socialismu.

V minulosti naši revolucionáři, ač neměli nikdy možnost poznat socialistickou zemi, pokládali své životy za revoluci a pro vybudování socialistické společnosti. Mezi těmi, kdo společně s námi prováděli revoluci, byli i příslušníci inteligence, kteří též pocházeli ze zámožných rodin. Stalo se, že v průběhu revolučního boje byli někteří zajati nepřítelem, ale dali raději přednost smrti, než aby se vzdali svého přesvědčení, přesvědčení revolucionáře, a nepotřísnili své revoluční svědomí. Ale dnes mezi naší inteligencí postrádáme tento pevný revoluční duch.

V současné době se i jihokorejská inteligence aktivně účastňuje revolučního boje. Není to vůbec proto, že by žila v bídě. Téměř všichni příslušníci inteligence, kteří se účastní jihokorejské revoluce, jsou synové a dcery ze zámožných rodin, ale vedou odvážný boj s nepřítelem za vyhnání amerických okupantů, za svržení prohnílého jihokorejského režimu. Říkají prý: „Jsem pro revoluci, ale ne proto, že bych neměl co jíst. Mám pozemky i peníze. Pocházím z rodiny, která se nemá špatně, ale chci dělat revoluci. Což je možné jen přihlížet k tomu, jak nosiči bloudí po ulicích a hledají výdělek, k tomu, jak množství lidí bez přístřeší spí pod mosty, k tomu, jak nešťastné děti bloumají ulicemi s prázdnou plechovkou od konzervy nebo čistí na chodnících boty kolemjdoucím, jak děti ani nemohou chodit do školy?“ V současné době příslušníci jihokorejské inteligence, i když jsou zatčeni nepřítelem, nezlomně bojují a neustávají v revolučním boji ani tehdy, když vidí, jak jejich soudruhy vedou pod popravčí sekeru.

Jihokorejská inteligence se tedy takto cele oddává revoluci, aniž myslí na své životy, rodiny a majetek, proč však někteří příslušníci naší inteligence neumějí překonat sobectví a nechtějí se plně oddat budování socialismu?

Problém spočívá v tom, zda si osvojili revoluční světový názor či ne. Skutečnost, že mnozí příslušníci jihokorejské inteligence, nehledě na nepřátelské represálie, bojují na straně revoluce, svědčí o tom, že si osvojili revoluční světový názor. Právě proto, že mají revoluční světový názor, myslí si, že jim není třeba jejich pěkného domu, jejich četných pozemků a

peněz, a bez obav z popravčí sekery nebo vězení bojují za vybudování socialistické společnosti, kde by se nedařilo dobře jen jim, ale všem lidem, kteří by se všichni stejně dobře najedli. Ale naší inteligenci se dosud nedostalo důsledné revoluční výchovy, neosvojila si pevný revoluční světový názor, takže není oddaná revoluční věci dělnické třídy. To ovšem neznamená, že všichni příslušníci naší inteligence jsou zaostalí lidé, kteří se nedokázali vyzbrojit revoluční ideologií. Absolutní většina naší inteligence si ovšem revoluční světový názor osvojila a oddaně pracuje na všech frontách socialistické výstavby pro stranu a lid, avšak část inteligence, i když velmi malá, se dosud nezbavila sobectví a nezáskala silný revoluční duch.

Naše inteligence musí neustále zocelovat svou ideologii. Inteligence musí důsledně vymýtit přežitky starých ideologií a pevně se vyzbrojit komunistickou ideologií, která spočívá v obětavé práci pro stranu a revoluci, pro stát a lid, pro společnost a kolektiv.

Až bude inteligence revolucionizována a nebude na věci pohlížet z individualistického sobeckého stanoviska, ale ze stanoviska kolektivismu a komunismu, bude schopna správně pochopit přednosti socialismu a obětavě pracovat pro úplné vítězství socialismu.

Naše socialistické zřízení je vskutku takové společenské zřízení, které má oproti buržoaznímu zřízení nesrovnatelné přednosti. Jeden příslušník inteligence z jižní Koreje řekl, že v Soulu je mnoho nosičů, kteří nosí náklady na zádech, mnoho lidí spí na slaměných rohožích pod mosty, v severní Koreji však nic podobného neexistuje. Ráno viděl v Pchjongjangu, že všichni lidé bez rozdílu jakou mají funkci, jsou stejně dobře oblečení a zdálo se mu, že se octl v pohádce. Řekl, že v Soulu chodí ženy nalíčené, ale v roztrhaných šatech, kdežto naše ženy jsou zcela jiné. Ptal jsem se ho, proč ženy v jižní Koreji chodí takhle. Odpověděl, že vzhledem k neobyčejně těžkým životním podmínkám musí ženy prodávat i své tělo, proto musí takto vypadat. Podle jeho slov je jihokorejská mládež jako potrava pro děla amerických imperialistů odvážena na bojiště do jižního Vietnamu, protože zůstane-li v jižní Koreji, zemře hladu. Proto

se prodávají za peníze, aby žili třeba jen o den déle. Není tedy situace v jižní Koreji tragická? Je to opravdu tragická situace, jakou si v naší šťastné severní polovině republiky nedovedeme ani představit.

Buržoazní společnost je svět pro hrstku statkářů a kapitalistů, ale pro absolutní většinu pracujícího lidu je to peklo na zemi. Naproti tomu socialistická společnost je společnost, kde všichni pracující stejně dobře jedí, dobře se oblékají, dobře bydlí, všichni se učí a v případě onemocnění se mohou bezplatně léčit.

Když k nám přijíždějí lidé z mladých nezávislých zemí, vysvětlujeme jim vždy přednosti socialistického zřízení před kapitalistickým. Na příkladu vlastní zkušenosti jim živě objasňujeme, že zaostalá země po svém osvobození z koloniálního panství imperialismu musí nutně jít cestou socialismu, že pouze tehdy se bude moci stát bohatou a mocnou, žít radostným životem, ale dá-li se cestou kapitalismu, znovu se změní v kolonii a zahyne.

Je pochopitelné, že v zájmu správného budování socialismu je třeba rozvíjet samostatnou národní ekonomiku a národní kulturu, usilovat i o vlastní národní obranu, což vyžaduje mnoho úsilí a hodně času. Vedle toho je na cestě budování socialismu možno narazit na dočasné těžkosti a překážky. Což může být snadné dosáhnout toho, aby všichni lidé stejně pracovali, stejně dobře se najedli, dobře se oblékali, studovali a měli se dobře? Je to těžké, ale dosáhneme-li usilovným bojem plného vítězství socialismu a vybudujeme-li postupně komunismus, pak nebude existovat žádná ještě lepší společnost. Komunismus je nejvyšší ideál lidstva, v takové společnosti dosáhne duševní i fyzický vývoj člověka nejvyššího stupně, pro všechny bude zabezpečen kulturní a spokojený život. Záhada kapitalismu a vítězství socialismu a komunismu je nezměnitelný zákon historického vývoje lidstva.

Proto, až se ještě více zrevolucionizuje a připodobní dělnické třídy, musí naše inteligence za sebevětších těžkostí bez nejmenšího zakolísání bránit socialismus a s vynaložením veškerého svého talentu a znalostí bojovat za úplné vítězství socia-

lismu. Tak musí inteligence značně přispět k tomu, aby ještě více urychlila socialistickou výstavbu země, aby se upevnilo a rozvinulo socialistické zřízení, takže všechen lid ve svém praktickém životě ještě lépe pocítí skutečné přednosti socialismu.

Jak vždy říkáme, pro úplné vítězství socialismu je třeba dobýt dvou pevností, pevnosti ideologické a pevnosti materiální. Za tímto účelem je nutno úspěšně vést ideologickou revoluci a hospodářskou výstavbu, a k tomu musí inteligence mnoho přispět.

Jen v samotné oblasti hospodářské výstavby stojí před inteligencí vskutku obrovské úkoly.

Musíme bojovat za urychlení industrializace země a další upevnění základny národní ekonomiky. Kdybychom chtěli lidu zajistit dočasný blahobyt, bylo by to jednoduché. Nebudeme-li každý rok za vydělané peníze stavět závody a budeme-li za ně kupovat v ostatních zemích olej, maso a další potraviny, látky na šaty a pod., které rozdělíme mezi náš lid, bude se mu po určité době žít dobře. Ale my nemůžeme v žádném případě žít podle zásady: když máme dnes peníze, budeme jíst, když zítra budeme bez peněz, budeme hladovět. Touto cestou bychom nemohli proměnit naši zemi v bohatou a mocnou zemi. Musíme hledět kupředu a budovat hospodářství s perspektivami do budoucnosti, upevňovat hospodářskou základnu, aby se naši potomci měli dobře, i za cenu toho, že si dnes musíme utáhnout opasek. Musíme více rozvíjet chemický průmysl, dále rozvíjet hutnictví a strojírenství, neustále rozvíjet i obranný průmysl. Jinak řečeno, musíme přednostně rozvíjet těžký průmysl, toto vedoucí odvětví národního hospodářství, materiální záruku zabezpečení rychlého tempa rozšířené reprodukce. Jen tak bude náš lid moci žít v budoucnosti ještě lépe a ani nepřítelé se nás neodvážejí napadnout.

Musíme úspěšně provádět hospodářskou výstavbu nejen v zájmu vytvoření pevné ekonomické základny pro budoucnost, ale i v zájmu zlepšování života lidu dnes. Cílem našeho budování socialismu a komunismu je konec konců zajistit všemu lidu bohatý a kulturní život. Přednosti socialismu nemůžeme posuzovat podle továrních komínů, ale podle šťastného života lidu. Proto musíme vynakládat hlavní úsilí na hospodářskou

výstavbu v zájmu života v daleké budoucnosti, ale současně nesmíme v žádném případě zanedbávat zlepšování života lidu již dnes.

Spolu s postupným upevňováním naší hospodářské základny se ovšem život našeho lidu dnes oproti dřívějšímu nersrovnatelně zlepšil. Nicméně nelze dosud říci, že náš lid žije v blahobytu. Chceme-li ještě zvýšit životní úroveň lidu, musíme bezpodmínečně vyřešit několik problémů.

Jedním z nevyřešených problémů našeho lidu je v současné době problém doplňkových potravin k rýži. Ještě jsme plně nevyřešili problém olejů a masa. Abychom mohli vyrábět kvalitní doplňkové potraviny, musíme rozvíjet lehký průmysl a zemědělství, ale k tomu je zapotřebí rychle rozvíjet ta odvětví těžkého průmyslu, která mají přímý vztah ke zvyšování životní úrovně lidu. Jinými slovy, abychom zabezpečili našemu lidu naprostý dostatek doplňkových potravin musíme nadále rozvíjet strojírenství, hutnictví, chemický průmysl a vytvořit tak pevnou základnu pro výrobu doplňkových potravin. Vyrobí-li chemický průmysl více hnojiv a zemědělských chemikálií a bude-li v důsledku toho zemědělství dobře prosperovat, povede to k získání většího množství obilí jako krmiva pro dobytek a tedy ke zvýšení výroby masa. Také jen tehdy, když rozvineme strojírenství, abychom postavili mnoho velkých lodí, budeme moci lovit velké množství ryb i na širém moři.

Abychom zlepšili životní úroveň lidu, je třeba dále zvýšit kvalitu spotřebního zboží. Ale např. kvalita obuvi vyráběné obuvnickou továrnou v provincii Severní Hamgjong není dnes valná. Podobné je to s kvalitou nejen u obuvi, ale i u jiného spotřebního zboží. Teď máme nejen nízkou kvalitu zboží, ale i chudý sortiment.

Jak úspěšné vybudování pevné ekonomické základny, která má zabezpečit dlouhodobý rozkvět vlasti, tak úspěšné provádění hospodářské práce související se zvyšováním životní úrovně lidu v nejbližší budoucnosti, závisí na energické práci vědců a technických pracovníků, kteří ovládají vědu a techniku. V oblasti hospodářské výstavby vkládá strana do inteligence vskutku velké naděje.

Jak však vy, soudružky a soudruzi, nyní postupujete? Nepracujete obětavě pro další rozvoj vědy a techniky země, neřešíte patřičným způsobem jednoduché technické problémy, na nichž závisí zvyšování životní úrovně lidu, nevyvíjíte ani nejprostší organizační činnost. V důsledku toho nemůžeme urychlovat industrializaci země a rychlým tempem zvyšovat životní úroveň lidu.

Vezměme si například živočišnou výrobu. Nerozvíjí se proto, že naši pracovníci nedobře provádějí organizační práci, nemohou vyřešit jednoduché veterinárně-chovatelské technické problémy. Během této návštěvy jsme se dozvěděli, že v provincii Severní Hamgjong za posledních 8 let uhynulo mnoho ovcí. Kdyby se uhynutí ovcí bylo zabráněno, kdyby ovce byly pečlivě chovány a dobře se rozmnožovaly, mohli bychom mít v současné době asi značně velké množství ovcí. Tak je tomu nejen v živočišné výrobě, ale i v rybném průmyslu. V současné době by bylo bez potíží možno provádět drobný rybolov, ale tato práce se řádně neorganizuje. I zelenina by se mohla vyrábět dobře, kdyby jen byl podle směrnic strany zaveden systém zavlažování postřikem. Ani v tomto případě naši pracovníci neprovádějí organizační práci žádoucím způsobem. I nízká kvalita výrobků lehkého průmyslu je zaviněna tím, že je špatné technické řízení a že špatně vedete ideovou výchovu lidí. Jste lidé vysoce vzdělání, technici. Strana vám s důvěrou svěřila úkoly technické revoluce, vědeckovýzkumnou práci, ale vy nevedete boj za zvýšení kvality výrobků správně. Jste inženýři a hlavní inženýři, proto je přirozené, že musíte usilovat o zvýšení kvality výrobků a rozšíření jejich sortimentu.

Všichni věříme ve vědu, všichni jsme materialisté. Nic nepadá samo z nebe, ani samo neroste ze země. Všechno, co potřebujeme, musíme vytvořit vlastními silami. Proto je třeba, aby především inteligence vyvíjela hodně úsilí, ale protože inteligence to nedělá, nemůžeme vyrobit ani to, co bychom jinak mohli vyrobit snadno.

Proč naši vědci a technici špatně pracují? Nemají snad dobré pracovní podmínky? Ne, tak tomu není. Naše inteligence není v tak těžké situaci jako jihokorejská inteligence, která musí

vědecky pracovat za neustálých nepřátelských represálií. Naši inteligenci jsou zabezpečeny všechny podmínky pro hluboký vědecký výzkum, pro plné uplatnění jejích schopností. Protože naše strana svěřuje inteligenci důležité funkce a vytváří jí příznivé podmínky pro klidnou práci, musí se inteligence na druhé straně snažit, aby si důvěru a očekávání strany zasloužila. Musíte, soudružky a soudruzi, správně chápat politiku strany, aktivně stranu chránit, proslavit myšlenky strany a bojovat za jejich uskutečnění.

Inteligence se dále musí stát aktivním propagátorem socialismu a komunismu. Musíte se stát nejen obránci socialismu v oblasti hospodářské výstavby, ale i obránci socialismu v oblasti ideologické revoluce. Po osvobození země jste vyrůstali v objetí naší strany, studovali jste obklopeni péčí strany, máte více znalostí než ostatní. Proto musíte druhé přesvědčovat, objasňovat a popularizovat mezi širokými masami myšlenky socialismu a komunismu. Tímto způsobem musí všichni přílušníci naší inteligence ještě lépe přispívat k revolucionizaci celé společnosti a k jejímu připodobňování dělnické třídy.

Aby se stali rudými bojovníky strany, musí se příslušníci naší inteligence pevně vyzbrojit revoluční ideologií naší strany, myšlenkou čučche.

Když přicházíme s myšlenkou čučche, nemáme vůbec na mysli dát se cestou nacionalismu. Myšlenka čučche, o které hovoříme, nejen neodporuje internacionalismu, ale naopak, směřuje k upevnění internacionalismu. Předpokládá totiž rozvíjení vědy v souladu s naší skutečnou situací, budování hospodářství v souladu s naší současnou realitou a tak přispívá k posílení mohutnosti naší země, a dále i k posílení celkové mohutnosti socialistického tábora.

Vezměme například otázku obilí. Co se stane, nebude-li v našich silách zabezpečit si soběstačnost v obilí a budeme-li každou chvíli žádat jiné socialistické země o půjčku? Tím bychom ztížili život lidu oněch zemí. Bude-li však naše zemědělství prosperovat a nebudeme-li všude žádat o půjčku rýže, nezpůsobíme ani ostatním zemím starosti, nebude tak vytvářet překážky v životě lidu těchto zemí a vše tak přispěje k uspo-

kojivějšímu řešení otázky obilovin v socialistickém táboře. Proto ani naše budování samostatného zemědělství neznámá nacionalismus, ale naopak přispívá k posílení internacionalismu.

Naše inteligence se musí vyzbrojit ideologií naší strany, musí v ní pevně zakotvit čučche a v žádném případě nesmí propadnout poklonkování před velkými. Poklonkování před velkými je cesta k záhubě země, k záhubě národa. I jednotlivec, propadne-li poklonkování před velkými, se nakonec stane hlupákem.

Avšak poklonkování před velkými se jak v minulosti tak i nyní projevovalo a projevuje ve většině případů mezi inteligencí. Mezi dělníky a rolníky je možno poklonkování před velkými vidět jen zřídka, ale mezi inteligencí, pracující v oblasti vědy a techniky, literatury a umění, je mnoho příznivých podmínek pro vznik poklonkování. Při studiu vědy a kultury čtou tito lidé nejen knihy své země, ale i knihy zahraničních autorů, mnozí odjíždějí do ciziny, aby získali nejnovější zkušenosti, ať již na studie nebo na praxi. U lidí, u nichž důsledně nezakotvila myšlenka čučche, se však objevuje nacionální nihilismus a poklonkování před velkými, projevují se tendence považovat všechno vlastní za bezvýznamné a všechno cizí za bezvýhradně dobré.

Uvedu vám několik příkladů.

V dřívějších dobách někteří naši oficiální pseudovědci, proskánutí duchem poklonkování před velkými, prohlašovali, že Korejci jsou potomky „Kidžaovi“. V knihách těchto pseudohistoriků se vydává za pravdu tvrzení, že v dávné minulosti jakýsi cizinec „Kidža“ nechtěl sloužit svému králi, vyvolal proto povstání a s několika sty mistry řemeslníky přišel do Koreje, kde založil stát. V těchto knihách se též píše, že v družině „Kidžaově“ byli mistři kovářští, tkalcovští i mistři všech ostatních řemesel a že naše věda a kultura se rozvinula jejich prostřednictvím. Proto dokonce v Pchjongjangu postavili „Kidžaovu“ hrobku, která pak za vlády japonských imperialistů pyšně figurovala v módních šlágrech jako jedna z pamětihodností Pchjongjangu.

Za vlády japonských imperialistů silně bujelo i poklonkování před Japonci. V minulosti jistý Ri Kwang Su dokonce

plácal o „stejných praotcích a stejných kořenech“, tj. o tom, že Korejci a Japonci mají společné předky a společný původ.

Takové poklonkování před velkými mezi naší inteligencí zcela nevymizelo ani dnes.

Jeden z našich archeologů natolik načichl duchem poklonkování před velkými, že se naší zemi snažil připsat bůhvíjaké cizí předky. Bez jakéhokoliv vědeckého zkoumání, pouze na základě toho, že lebka Korejce v prvobytně pospolné společnosti se podobala lebce nalezené v hrobce v jednom kraji jedné země, tvrdil, že naši předkové přišli odtamtud. Tak se snažil zobrazit náš národ jako potomky cizinců, jako velmi zaostalý národ. To je skutečně hloupé tvrzení.

Dnes se tendence poklonkování před velkými objevují i mezi hudebníky. Jistý hudebník říká, že nejlepší skladby na světě jsou italské, proto je třeba zpívat jen italské skladby. Tak může jednat jen ten, kdo má od základů zmatený ideový systém. Máme nejen krásnou zemi, ale i náš jazyk je plynulý, jeho výslovnost je jasná, naše písně jsou radostné. Proč někteří lidé pořád tak vzhlížejí jen k cizí hudbě a nepomýšlejí na to, aby rozvíjeli tuto naši krásnou národní hudbu?

Dnes se mezi našimi lidmi projevuje tendence k poklonkování před velkými i v řeči. I když máme naše dobrá slova, někteří z nás míchají do řeči slova čínského původu, považujíce to za projev vzdělanosti. Když hovoří o věku, mohou použít krásného výrazu „joltasossal“ (15 let), ale oni použijí výrazu „sibose“. To konec konců svědčí o tom, že se nesnaží rozvíjet to, co je naše národní.

I v jižní Koreji se mezi inteligencí značně šíří ideologie kultu USA. Nedávno navštívila jihokorejská taneční skupina Indonésii. Tanečníci napodobovali džezové americké tance a tančili naří a byli za to vykázáni ze země. V současné době nejsou v Indonésii u moci komunisté, ale pohled na tanec jihokorejské taneční skupiny musel být asi opravdu hrozný, že je dokonce vykázáni ze země. V jižní Koreji nemají dělníci a rolníci rádi americké džezové tance, ale právě jen herci, kteří pocházejí z řad inteligence. Ideologie kultu USA nevládne jen v oblasti umění, ale i v ostatních sférách jihokorejského života.

Musíme bojovat proti snahám o překrucování historie našeho národa a současně vést energický boj proti podobným jevům, které brání rozvoji naší národní kultury.

Nesmíte se domnívat, že poklonkování před velkými se objevuje jen jinde, kdežto v provincii Severní Hamgjong vůbec neexistuje. I v provincii Severní Hamgjong je mnoho projevů poklonkování před velkými. Když jsme zde byli v roce 1959, bylo tu také mnoho tendencí k poklonkování před velkými. Navštívili jsme dramatické divadlo a viděli jsme tam na stěnách mnoho výroků zahraničních, ale žádné výroky našich spisovatelů. Ptal jsem se ředitele divadla, zda ví, kdo jsou tito literáti, ale odpověděl mi, že to vůbec neví. Jaká to absurdita, když člověk takhle nic neví a přitom poklonkuje před velkými!

Musíme vymýtit poklonkování před velkými tohoto druhu a ještě důsledněji nastolit čučche ve všech oblastech společenských věd.

Je třeba důsledně prosadit čučche nejen v oblasti společenských, ale i v oblasti přírodních věd. Musíme nastolit čučche v přírodních vědách a tak zajistit, abychom nejméně 70% naší spotřeby průmyslových surovin kryli z tuzemských zdrojů. Jinak nemůžeme zajistit stabilní rozvoj našeho průmyslu.

O tom přesvědčivě hovoří naše zkušenost. V tomto roce nám nedostatek koksovatelného uhlí způsobil obtíže při výrobě železa. Naši pracovníci až dosud pronášejí mnoho velkých slov o tom, jak nastolují čučche, ale v praktické činnosti se dosud nezbavili poklonkování před velkými. Následkem toho se v oblasti hutnictví železa také nesnaží více využívat paliva z domácích zdrojů.

Musíme bojovat za rozvoj hutnictví železa na základě paliva z tuzemských zdrojů. Jak jsme již řekli při naší návštěvě právě vykonané v Kim Čchakových železárnách, je třeba v provincii Severní Hamgjong využívat rudy vytěžené v této provincii a nedovážet ji z oblasti západního pobřeží, a studovat možnosti výroby granulovaného železa pomocí uhlí těženého v této provincii místo antracitu.

Správnost myšlenky čučche, kterou dnes hlásá naše strana, je na celém světě všeobecně známa a má kladný ohlas u mnoha

lidí. Také jihokorejská revoluční inteligence aktivně podporuje námi hlásanou myšlenku čučche, myšlenku nezávislosti, samostatnosti a sebeobrany a bojuje za ni. Dnes v mnoha zemích studují „Téze k otázkám socialistické vesnice v naší zemi“, Politický program vlády republiky o 10 bodech, a další dokumenty naší strany.

Když takto i lidé v jiných zemích podporují a studují myšlenku naší strany o čučche a linii nezávislosti, vytyčené naší stranou, proč máme tedy my, kteří jsme myšlenku čučche přímo vypracovali a budujeme socialismus, propadat poklonkování před velkými? Poklonkování před velkými se nesmíme za žádnou cenu oddávat.

Zvláště v provincii Severní Hamgjong, která sousedí s velkými zeměmi, existují velmi příznivé podmínky pro poklonkování před velkými. Proto musíte ještě více zintenzívnit boj proti poklonkování před velkými, za nastolení čučche.

Současně však nemáme v úmyslu uchýlovat se k izolacionismu a k politice zavřených dveří. Všechno dobré, co existuje v ostatních zemích, musíme také využívat. Je nutno prověřovat zkušenosti jiných zemí, zavrhnout je, pokud pro nás nejsou vhodné, ale jestliže vhodné jsou, je nutno je přejímat. Poklonkování před velkými spočívá v tom, že se lidé bezmyšlenkovitě sklánějí před cizím a pohrdají vlastním, nikoliv však ve výměně dobrých zkušeností s ostatními zeměmi a zavádění vědy a techniky a pod., které potřebujeme. Je tedy třeba přejímat i cizí, pokud to potřebujeme, ale je nutno pokud možno podporovat své vlastní a vždy se střežit poklonkování před velkými.

Pro nesprávné pochopení nutnosti boje proti poklonkování před velkými a za nastolení čučche však nesmíme, soudružky a soudruzi, upadat do staromilství. Staromilství a čučche nemají nic společného. V dnešní době někteří lidé tvrdí, že naši hudbu je třeba hrát po starém způsobu, zpívat chraptivým hlasem, a že pouze toto bude opravdová národní hudba. A prastaré hudební nástroje našich předků prý musí být používány tak, jak jsou. Budeme-li souhlasit s jejich tvrzením, nemůžeme očekávat, že se národní hudba bude rozvíjet. Nelze propadat staromilství pod záminkou, že se staví do popředí národní

hudba. Třiveršové sidžo, které bylo velmi rozšířené v období feudalismu, je písňová forma, kterou rádi zpívali feudální vládcí a ve které vše hyne a umírá. Komu se budou líbit takové písně, budou-li vzkříšeny k životu pod záminkou, že jde o národní hudbu? Takové zastaralé, zatuchlé písně nemají žádný výchovný význam. Je třeba zpívat písně zvučící plným životem socialistické skutečnosti, kdy se lidé pohybují vpřed rychlostí čcholima.

V oblasti hudby nesmíme upadat do staromilství, ale musíme jak rozvíjet národní hudební nástroje, tak zpívat písně, které odpovídají citům a náladám našeho lidu v dnešní době bouřlivé aktivity socialistické výstavby.

Jako závěr bych chtěl říci, že v zájmu důsledného nastolení čučche je třeba rozhodně skoncovat s dogmatickým přístupem k všeobecným principům marxismu-leninismu, s bezvýhradným kultem velkých zemí a s psychologii spoléhání se na tyto země, s národním nihilismem. Současně je třeba vystupovat proti národnímu šovinismu, politice izolacionismu a přísně se vyvarovat i staromilství projevujícího se v tom, že pod záminkou preferování vlastního se nekriticky křísí k životu staré. To je revoluční podstata čučche, na které trváme.

Aby bylo důsledně nastoleno čučche, musíme mezi lidem zintenzívnovat ideologický boj proti starému myšlení. Samozřejmě, že nelze ihned poznat, do jaké míry se poklonkování před velkými uchovalo v hlavě každého jednotlivce. Ale stanovit jeho přítomnost není ani tak těžké. Jestliže povedeme ideologický boj a budeme prověřovat jednání každého jednotlivce, ukáže se nám v plném světle. Musíte rozhodně dobře vést ideologický boj, abyste vymýtili poklonkování před velkými z vlastního vědomí. Tak musí naše inteligence jako první kráčet vpřed a vysoko třímat prapor boje proti poklonkování před velkými a prapor obrany myšlenky naší strany o čučche.

Nakonec bych chtěl říci, že musíte dobře vést organizační život, zejména život strany. Kdokoliv, kdo se nachází mimo dosah kontroly organizace a nezúčastňuje se organizačního života, zaostává po ideové stránce. Na ty, kdo odmítají organizační život, silněji doléhá vliv staré ideologie a rychleji účinkuje jed kapitalistické ideologie zvnějšku. Proto nesmíte považovat

organizační život za zbytečné obtěžování a musíte se ho aktivně zúčastňovat, abyste se neúnavně ideologicky zocelovali.

Až všichni příslušníci inteligence jasně pochopí politiku naší strany ve vztahu k inteligenci, budou aktivně hájit socialistické zřízení, osvojí si revoluční světový názor a důsledně se vyzbrojí myšlenkou naší strany o čučche, pak budou projevovat smělost a odvalu v práci, najdou chuť k práci, překonají všechny těžkosti a překážky a dokáží ještě lépe projevovat oddanost straně.

Dnes stojí před provincií Severní Hamgjong mnoho úkolů, jejichž vyřešení vyžaduje usilovný boj. Provincie Severní Hamgjong má provádět obrovskou výstavbu; vybudovat ocelárnu a válcovnu Kim Čchakových železáren, hydroelektrárnu Sodusu, závod na zpracování ropy a další. Všechny tyto obrovské stavební objekty mají být zkonstruovány a postaveny vašima rukama. A tak před vědci a techniky provincie Severní Hamgjong stojí skutečně závažné úkoly. Abyste mohli úspěšně splnit slavné revoluční úkoly, které před vámi stojí, musíte věnovat své práci beze zbytku všechen svůj um a všechnu svou energii. Lehkovážnost a neukázněnost je v revoluci zakázána. Dosud se nám nepodařilo dosáhnout sjednocení vlasti, nevybudovali jsme úplně ani hospodářskou základnu naší země, zvláště před provincií Severní Hamgjong stojí úkoly výstavby v obrovském měřítku. Což by tedy bylo možno propadat v této situaci lehkovážnosti a neukázněnosti? Říká se, že v jednom z podniků stavěli vertikální důlní jámu 6 let. Takhle lehkovážně pracovat nelze. Nesmíte polevovat v práci, ale musíte mobilizovat všechen svůj um a nadání, abyste aktivně bojovali za ještě rychlejší a ještě lepší plnění revolučních úkolů, které jsou vám svěřeny.

V zájmu splnění obrovských budovatelských úkolů, které stojí před provincií Severní Hamgjong, je třeba beze zbytku mobilizovat ve všech odvětvích všechny rezervy. Všichni soudruzi technici, pracující ve strojírenství, hutnictví, místním průmyslu, stavebnictví, v dopravě i ve všech ostatních odvětvích národního hospodářství se musí mobilizovat a vynakládat úsilí na odhalení existujících rezerv.

V provincii Severní Hamgjong máte mnoho rezerv, které

je možno mobilizovat. Máte zde velký počet obyvatelstva, mnoho závodů a podniků, bohaté přírodní zdroje. To vše je nutno mobilizovat, aktivně hledat rezervy.

Především je třeba dosáhnout toho, aby strojírenský průmysl pracoval naplno a ještě více zvyšoval výrobu, aby hutnictví využívalo beze zbytku kapacitu existujícího zařízení.

Musíme aktivně vyhledávat všechny rezervy a provést jejich generální mobilizaci pro výstavbu v provincii. Především strojírenský a železářský průmysl, ale i všechna ostatní odvětví musí poskytovat aktivní pomoc výstavbě.

Všechna inteligence provincie Severní Hamgjong musí pracovat ještě energičtěji. Jak technici v závodech a podnicích, tak učitelé ve školách, všichni se musí celým srdcem a všemi silami oddat rychlejšímu a lepšímu plnění budovatelských úkolů, stojících před jejich provincií. Tak je třeba úspěšně provést stavbu navržených objektů a učinit z provincie Severní Hamgjong ještě větší průmyslovou základnu naší země.

Jsem pevně přesvědčen, že všichni příslušníci inteligence provincie Severní Hamgjong budou obětavě bojovat za své důsledné vyzbrojení revolučními myšlenkami naší strany, za úspěšné splnění uložených slavných revolučních úkolů a tak čestně splní očekávání, které v ně strana vkládá.